

Приляга ви учтивостъта.
Другари имате вий доста,
Отъ всичкитѣ азъ най съмъ проста.

ФАУСТЪ.

О, вѣрвай ми, туй, „умно“ що се казва,
Това е често праздна дума салъ.

МАРГАРИТА.

Какво ?

ФАУСТЪ.

Ахъ, какъ невинността не забѣлязва
Ни себе, нито своето естество !
Смирението, съ тоя висшъ свѣтликъ,
Природата вселюбяща ни озарява . . .

МАРГАРИТА.

Да бихте мислили за мене само мигъ,
За васъ да мисля врѣме ми остава.

ФАУСТЪ

Ти често ли си тѣй сама ?

МАРГАРИТА.

Не много нѣщо имаме дома,
Но все пакъ трѣбва да се тича.
Слугиня нѣмаме ; азъ готвя и плетжъ,
Везденъ и шия и метжъ,
А майка ми, вѣвъ всичко тя обича
Да има редъ неизмѣнимъ.
И не че толкозъ трѣбва да пестимъ —
Не би врѣдилъ и малко по-широкъ животъ,
Баща ми ни остави прѣбогатъ имотъ :
Градинка, кжщица прѣдъ наший градъ.
Но вечъ сега ще мога и да си почина :
Войникъ е моятъ братъ.